

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2005. szeptember 13.*

A T-72/04. sz. ügyben,

Sonja Hosman-Chevalier, az Európai Közösségek Bizottságának tisztviselője,
(lakóhelye: Brüsszel, képviselik: J.-R. García-Gallardo Gil-Fournier, E. Wouters és
A. Sayagués Torres ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselek: J. Currall és M. Velardo, meg-
hatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxemburg)

alperes ellen

az Európai Közösségek tisztviselői személyzeti szabályzata VII. mellékletének
4. cikkében szereplő külföldi munkavégzési támogatás, valamint az ahhoz
kapcsolódó juttatások a felperes részére történő nyújtását megtagadó 2003. október
29-i bizottsági határozat megsemmisítése iránti kérelem tárgyában,

* Az eljárás nyelve: francia.

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (első tanács),

tagjai: J. D. Cooke tanácselnök, R. García-Valdecasas és V. Trstenjak bírák,

hivatalvezető: I. Natsinas tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2005. április 5-i tárgyalásra

meghozta a következő

Ítéletet

Jogi háttér

- 1 Az Európai Közösségek tisztviselői személyzeti szabályzata (a továbbiakban: személyzeti szabályzat) 69. cikkének a jelen ügyben alkalmazandó szövegű változata akként rendelkezik, hogy a külföldi munkavégzési támogatás azon alapilletmény, háztartási támogatás és eltartott gyermek után nyújtott támogatás összegének 16%-ával egyenlő, amelyre a tisztviselő jogosult.

- 2 A személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikkének (1) bekezdése kimondja, hogy a háztartási támogatással és az eltartott gyermek után nyújtott támogatással növelt alapilletmény 16%-ának megfelelő külföldi munkavégzési támogatást kell folyósítani:

„a) az olyan tisztviselők részére:

- akik nem állampolgárai, és soha nem is voltak állampolgárai annak az államnak, amelynek a területén alkalmazási helyük található,

és

- akik a szolgálatba lépésük időpontját megelőző hat hónappal záródó öt éves időszakban nem rendelkeztek lakóhellyel, illetve nem folytattak főfoglalkozásként végzett tevékenységet azon állam európai területén. E rendelkezés alkalmazásában egy másik állam vagy egy nemzetközi szervezet részére végzett tevékenységből származó körülményeket nem kell figyelembe venni;

[...]

- 3 A személyzeti szabályzat VII. melléklete 5. cikke (1) bekezdésének első albekezdése rögzíti, hogy azon tisztviselőnek, aki külföldi munkavégzési támogatásra jogosult, vagy aki bizonyítékot szolgáltat arra, hogy lakóhelyet kellett változtatnia annak

érdekében, hogy megfeleljen a személyzeti szabályzat 20. cikkének, amennyiben a tisztviselő háztartási támogatásra jogosult, kéthavi alapilletménynek megfelelő beilleszkedési támogatás, más esetekben egyhavi alapilletménynek megfelelő beilleszkedési támogatás fizetendő. Végül, a személyzeti szabályzat VII. melléklete 10. cikke (1) bekezdése első albekezdésének értelmében az a tisztviselő, aki bizonyítja, hogy lakóhelyet kell változtatnia annak érdekében, hogy megfeleljen a személyzeti szabályzat 20. cikkében foglalt követelményeknek, meghatározott időszakra napidíjra jogosult.

A kereset alapját képező tényállás

- 4 Az osztrák állampolgárságú felperes 1995. május 14-ig Ausztriában tanult és dolgozott. 1995. május 15. és 1996. március 17. között Belgiumban dolgozott a Verbindungsbüro des Landes Tyrol, Tirol tartomány brüsszeli irodája részére.

- 5 1996. március 18. és 2002. november 15. között a felperes az Osztrák Köztársaság Európai Unió melletti állandó brüsszeli képviseletének állományába tartozott. Ebben a minőségben először a Verbindungstelle der Bundesländer (a továbbiakban: VB), a tartományi összekötő iroda, majd az Österreichischer Gewerkschaftsbund (a továbbiakban: OGB), az osztrák szakszervezeti szövetség javára fejtett ki tevékenységet.

- 6 2002. november 16-án a felperes tisztviselőként a Bizottság szolgálatába lépett. A külföldi munkavégzési támogatás nyújtásakor figyelembe veendő, a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának második francia bekezdésében szereplő ötéves időszak, az ún. „referencia-időszak” 1997. május 16. és 2002. május 15. közé esett.

- 7 2003. április 8-i feljegyzésében a Bizottság igazgatási és személyzeti főigazgatósága (DG) arról tájékoztatta a felperest, hogy külföldi munkavégzési támogatásra nem jogosult.
- 8 2003. július 7-én a felperes a személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdése szerinti panaszt nyújtott be a 2003. április 8-i feljegyzés ellen. 2003. augusztus 14-i elektronikus levelében, valamint 2003. szeptember 11-i távmásolatában a panaszt két ízben kiegészítette.
- 9 2003. október 29-i, a felperessel 2003. november 3-án közölt feljegyzésében a kinevezésre jogosult hatóság a felperes panaszát elutasította.
- 10 E határozatból kitűnik, hogy a külföldi munkavégzési támogatás és az ahhoz kapcsolódó juttatások felperestől történő megtagadásának fő indoka az volt, hogy az általa a referencia-időszakban Brüsszelben kifejtett szakmai tevékenység nem minősül a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdésének a) pontjában szereplő kivétel szerinti „másik állam részére végzett tevékenység [nek]”. A kinevezésre jogosult hatóság úgy vélte, hogy noha az Osztrák Köztársaság állandó képviselőjének helyiségeiben működött, ugyanakkor a VB egy attól elkülönülő, a tartományokhoz kapcsolódó, ez utóbbiak, és nem a Bund (szövetségi állam) érdekeit szolgáló jogalany volt. Ami az OGB-t illeti, a felperes által benyújtott dokumentumok, különösen munkaszerződése nem tesznek említést az Osztrák Köztársasággal való bármilyen kapcsolatáról, minek következtében az OGB-nek végzett munka sem hasonlítható az ezen állam részére kifejtett tevékenységhez.

Az eljárás és a felek kérelmei

- 11 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2004. február 20-án benyújtott keresetlevelével a felperes előterjesztette a jelen keresetet.

- 12 2004. június 10-én az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 47. cikkének 1. §-a alapján úgy határozott, hogy a második beadványváltás szükségtelen, mert az ügy iratanyaga megfelelően teljes ahhoz, hogy lehetővé tegye a felek számára jogalapjaik és érveik részletes kifejtését a szóbeli szakasz során; ezzel kapcsolatban a felperes észrevétellel nem élt.

- 13 Az előadó bíró jelentése alapján az Elsőfokú Bíróság (első tanács) megnyitotta a szóbeli szakaszt. A pervezető intézkedések keretében az Elsőfokú Bíróság bizonyos dokumentumok bemutatására hívta fel a felperest. Ennek a felperes a megszabott határidőn belül eleget tett.

- 14 A 2005. április 5-i tárgyaláson a felek megtették szóbeli előterjesztéseiket, és válaszoltak az Elsőfokú Bíróság által feltett kérdésekre. A tárgyaláson pervezető intézkedés címén az Elsőfokú Bíróság úgy határozott, hogy az ügy anyagává teszi a Bizottság által a T-83/03. sz., Salazar Brier kontra Bizottság ügyben benyújtott ellenkérelmet és viszonválaszt. E dokumentumokra a felek nyilatkoztak.

15 A felperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- semmisítse meg a külföldi munkavégzési támogatás és az ahhoz kapcsolódó juttatások nyújtását megtagadó 2003. október 29-i határozatot;
- kötelezze a Bizottságot a költségek viselésére.

16 A Bizottság azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- a keresetet, mint megalapozatlant, utasítsa el;
- kötelezze a felperest saját költségeinek viselésére.

A jogvita tárgyáról

17 Jóllehet a felperes kérelme a 2003. április 8-i határozat ellen 2003. július 7-én benyújtott, a személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdése szerinti panaszt elutasító 2003. október 29-i bizottsági határozat megsemmisítésére irányul, a jelen kereset – a töretlen ítélkezési gyakorlattal összhangban – magában foglalja azon sérelmet okozó aktusnak az Elsőfokú Bíróság előtti megtámadását, amellyel szemben a panaszt benyújtották (az Elsőfokú Bíróság a T-156/95. sz., Echauz Brigaldi és társai kontra Bizottság ügyben 1997. július 9-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ I-A-171. és

II-509. o.] 23. pontja, valamint a T-300/97. sz., Latino kontra Bizottság ügyben 1999. december 15-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ I-A-259. és II-1263. o.] 30. pontja). Ebből következően a jelen kereset a felperes részére a külföldi munkavégzési támogatás és az ahhoz kapcsolódó juttatások nyújtását megtagadó 2003. április 8-i bizottsági határozat megsemmisítésére is irányul.

A jogkérdésről

- 18 Keresete alátámasztására a felperes három jogalapot hív fel. Az első jogalapot a tények téves értékelésére alapítja. A második jogalapot a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának megsértésére alapítja. Végül a harmadik jogalapot az egyenlő bánásmód elvének sérelmére alapítja.
- 19 Elsőként a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának megsértésére alapított második jogalapot kell megvizsgálni.

A személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának megsértésére alapított második jogalapról

A felek érvei

- 20 A felperes szerint a Bizottság jogalkalmazási hibát vétett, amikor azt állapította meg, hogy a felperes által az Osztrák Köztársaságnak az Európai Unió melletti állandó

képviselőt a VB és az OGB számára végzett munka nem minősül a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdésének a) pontjában foglalt kivétel szerinti „másik állam részére végzett tevékenység[nek]”.

- 21 A felperes először is előadja, hogy a Bizottság tévesen értelmezte a személyzeti szabályzat VII. mellékletének 4. cikkében foglalt kivételben szereplő államfogalmat. A felperes az Osztrák Köztársaságnak dolgozott, függetlenül attól, hogy mely szervvel állott szerződéses jogviszonyban. A felperes emlékeztet arra, hogy a személyzeti szabályzat a referencia-időszak számításakor figyelembe veendő kivételként határozza meg a „másik állam részére végzett tevékenységből” származó körülményeket. Ezért irreleváns, hogy e tevékenységet valamely minisztérium vagy más közigazgatási szerv részére végzik-e, mivel a döntő szempont az, hogy a tevékenységet valamely másik állam részére végzik. A felperes szerint miután nem csupán az Osztrák Köztársaság, hanem a Belga Királyság is az Osztrák Köztársaságnak az Európai Unió melletti állandó képviselője műszaki és igazgatási szervezeti egységéhez tartozóként ismerte el, a Bizottság nem hozhatott volna ettől eltérő tartalmú határozatot.

- 22 Másodszor a felperes azt állítja, hogy a Bizottság azon értelmezése, miszerint az Osztrák Köztársaság állandó képviselője csupán befogad más, az államhoz képest teljes mértékben autonóm szervezeteket – a VB-t és az OGB-t –, ellentétes a Bizottság által az állandó képviselő részére végzett tevékenységgel kapcsolatosan ez idáig elfoglalt állásponttal. Az Osztrák Köztársaság állandó képviselője a VB és az OGB teljes személyzetét akkreditáltatta a belga protokollosztályon. A VB az Osztrák Köztársaság által az Alkotmány alapján átruházott feladatokat látja el. Az OGB az osztrák szociális partnerek közé tartozik, és a jogalkotási javaslatok vagy egyéb politikai tervezetek véleményezésével részt vesz az állami jogalkotásban, személyzete ezért tartozik az állandó képviselőhöz és az osztrák nagykövetség alárendeltségébe. A felperes így azt a következtetést vonja le, hogy a VB és az OGB részére az Osztrák Köztársaság állandó képviselőjén végzett tevékenységet a személyzeti szabályzat VII. mellékletének 4. cikke szerinti „másik állam részére végzett tevékenység[nek]” kellett volna minősíteni.

- 23 A Bizottság álláspontja szerint a jogalapot el kell utasítani, mivel a VB és az OGB részére végzett tevékenységgel munkában töltött időszakok nem tekinthetők a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdésének a) pontjában szereplő kivétel szerinti „másik állam részére végzett tevékenység[nek]”.
- 24 A Bizottság kifejti, hogy „másik állam részére végzett tevékenység” fordulatot az eltérések elkerülése végett a különböző nemzeti jogokhoz képest autonóm módon kell értelmezni, ahogy azt a Bíróság a C-122/99. P. és C-125/99. P. sz., D és Svédország kontra Tanács ügyben 2001. május 31-én hozott ítélet (EBHT 2001., I-4319. o.) 11. pontjában kimondta. Ez a megközelítés különösen azért szükséges, hogy elkerülhető legyen az a bánásmódbeli különbség, amely az ugyanazon intézménynél dolgozó személyek között akkor merülne fel, ha e kitétele a különböző nemzeti jogokra történő utalásként kellene érteni. A Bizottság által javasolt szigorú értelmezés megfelel a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke *ratio legis*ének. Ezzel szemben a felperesi értelmezés oda vezet, hogy államnak kell tekinteni minden olyan köz- vagy magánjogi jogalanyt, amelyre a központi kormány belső hatáskört ruházott át; a közösségi jogalkotó szándéka azonban nem ez. A jogalkotó az „állam” fogalmára utal, jóllehet akkoriban már léteztek szövetségi berendezkedésű államok, ami azt jelenti, hogy ha a kérdéses rendelkezésben a jogalkotó e fogalmat ki akarta volna terjeszteni a politikai alkotórészekre vagy regionális közösségekre, akkor azt kifejezetten tette volna.
- 25 Ami a VB-nek végzett munkát illeti, a Bizottság kiemeli, hogy jóllehet az osztrák tartományok széles, közvetlenül az Alkotmány által átruházott saját hatáskörrel rendelkeznek, ez nem jelenti azt, hogy a tartományok a személyzeti szabályzat VII. mellékletének 4. cikkében szereplő kivétel szerinti államok lennének. A Bizottság szerint kizárólag az állam egész területén érvényesülő működésű szervezet által végzett tevékenység minősíthető a másik állam részére végzett tevékenységnek. Ez nem áll a tartományokra, amelyek hatáskörüket saját területükön belül, vagy legalábbis kizárólag saját területük érdekében gyakorolják. Ezen túlmenően az a körülmény, hogy a VB-nél végzett tevékenysége során diplomata jogállást élvezett, nem bizonyítja e szervezet állami jellegét. A felperes nem valódi diplomata jogállással, hanem az igazgatási és műszaki személyzet jogállásával rendelkezett; ezen túlmenően maga sem állította, hogy a diplomáciai kapcsolatokról Bécsben, 1961.

április 18-án aláírt nemzetközi szerződés értelmében vett diplomata jogállás, hanem csupán az e jogálláshoz kapcsolódó előnyök egy része illette meg.

- 26 Ami az OGB szolgálatában végzett munkát illeti, a Bizottság meglátása szerint ez a szervezet kizárólagosan magánérdekeket képvisel.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 27 A töretlen ítélkezési gyakorlat szerint a külföldi munkavégzési támogatás létjogosultsága a tisztviselőt amiatt sújtó sajátos terhek és hátrányok jóvátételében keresendő, hogy hivatalát tartósan olyan országban kell gyakorolnia, amellyel szolgálatba lépését megelőzően nem alakított ki tartós kapcsolatot (az Elsőfokú Bíróság a T-4/92. sz., Vardakas kontra Bizottság ügyben 1993. március 30-án hozott ítéletének [EBHT 1993., II-357. o.] 39. pontja; a T-72/94. sz., Diamantaras kontra Bizottság ügyben 1995. december 14-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 1995., I-A-285. és II-865. o.] 48. pontja, és a T-28/98. sz., J kontra Bizottság ügyben 1999. szeptember 28-án hozott ítéletének [EBHT-KSZ 1999., I-A-185. és II-973. o.] 32. pontja). Ahhoz, hogy ilyen tartós kapcsolat megállapítható legyen, és ennek következtében a tisztviselő a külföldi munkavégzési támogatás kedvezményétől elessék, a jogalkotó azt követeli meg, hogy a tisztviselő egy ötéves időszakban szokásos lakóhellyel rendelkezzen, illetve főfoglalkozásként végzett tevékenységet folytasson a munkavégzés államában (a Diamantaras kontra Bizottság ügyben hozott, fent hivatkozott ítélet 48. pontja).
- 28 Arra is emlékeztetni kell, hogy a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának második francia bekezdése kivételt fogalmaz meg azon tisztviselők javára, akik a szolgálatba lépésük időpontját megelőző hat hónappal záródó ötéves referencia-időszakban másik állam, vagy nemzetközi szervezet részére végeztek tevékenységet. E kivétel létjogosultsága abban áll, hogy ilyen körülmények között e tisztviselőkről nem állítható, hogy tartós kapcsolatot alakítottak ki a munkavégzés országával, tekintettel az országban való tartózkodásuk ideiglenes jellegére (a Bíróság a 1322/79. sz., Vutera kontra Bizottság ügyben 1981. január 15-én hozott ítéletének [EBHT 1981., 127. o.] 8. pontja és a 246/83. sz., De Angelis kontra Bizottság ügyben 1985. május 2-án hozott ítéletének [EBHT 1985., 1253. o.] 13. pontja).

- 29 Az eldöntendő kérdés az, hogy a felperes által a referencia-időszakban Brüsszelben az Osztrák Köztársaságnak az Európai Unió melletti állandó képviselőtén végzett tevékenység a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében valamely állam részére végzett tevékenységnek minősül-e, miként azt a felperes állítja. Az e cikkben szereplő államfogalom csupán az államot mint jogalanyt és a nemzetközi jog egységes alanyát, valamint kormányzati szerveit öleli fel.
- 30 Nem vitás, hogy az olyan szervezetek, mint egy tagállamnak az Európai Unió melletti állandó képviselőte vagy egy állam nagykövetsége részére végzett tevékenység a személyzeti szabályzat VII. mellékletének 4. cikke értelmében állam részére végzett tevékenységnek minősül.
- 31 A jelen esetben az ügy irataiból kitűnik, hogy a felperes a teljes referencia-időszakban, azaz 1997. május 16-tól 2002. május 15-ig Brüsszelben dolgozott az Osztrák Köztársaságnak az Európai Unió melletti állandó képviselőtén, a képviselőte személyzetének tagjaként.
- 32 Így az Osztrák Köztársaság Európai Unió melletti állandó képviselőtének 2002. augusztus 7-i keltű tanúsítványa igazolja, hogy a felperes „az [O]sztrák [Köztársaság] Európai Unió melletti állandó képviselőtének igazgatási és műszaki személyzetéhez tartozik 1996. március 18. óta”, azaz a teljes referencia-időszakban.
- 33 Az Osztrák Köztársaság állandó képviselőte által a Belga Királyság Külügyi, Kereskedelmi és Fejlesztési Együttműködési Minisztériumához intézett 1996. március 9-i levél tanúsítja, hogy a képviselőte különleges személyi igazolványt kért a felperes számára a belga hatóságoktól, mivel a felperes a képviselőten való munkát 1996. március 18-án megkezdte. Ugyanígy a belga Külügyminisztérium 1996. április 26-i levele megerősíti, hogy a belga hatóságok megküldték az Osztrák Köztársaság állandó képviselőtének a felperes nevére kiállított különleges személyi igazolványt. A

levélhez csatolták az 1996. április 16-án kiállított és 2000. április 16-ig érvényes személyi igazolvány másolatát, amely kifejezetten tartalmazta, hogy a felperes az Osztrák Köztársaság állandó képviselete igazgatási és műszaki személyzetének tagja. Ezen túlmenően, a belga hatóságok által a felperesnek a későbbiek során kibocsátott különleges személyi igazolványokból kitűnik, hogy azok érvényességi idejét 2003. április 16-ig meghosszabbították.

34 Az Osztrák Köztársaság állandó képviselete által belga hatóságoknak 2003. január 21-én megküldött levél tanúsítja, hogy a képviselet jelezte a belga Külügyminisztérium felé, hogy „[a felperes], aki a képviselet igazgatási és műszaki személyzetének tagja volt, végleg elhagyta a képviseletet”, és hogy nevezett különleges személyi igazolványát ennek következtében leadták.

35 Végül, a felperes – az Osztrák Köztársaság állandó képviselete igazgatási és műszaki személyzetének tagjaként – 1997. augusztus 7-i keltezéssel a hozzáadottérték-adó (HÉA) alóli mentesség iránti kérelmet nyújtott be a belga hatóságokhoz, bizonyos személyes használatára szolgáló javak és szolgáltatások megvásárlásához. Ugyanígy a Brüsszel fővárosi régió miniszteriuma adóigazgatásának levele kifejti, hogy a felperes az 1997-es évben mentes volt a regionális ingatlanadó alól, tekintettel arra, hogy esetében a diplomáciai kapcsolatokról Bécsben, 1961. április 18-án aláírt nemzetközi szerződés alkalmazandó volt.

36 A fentiekből tehát egyértelműen az következik, hogy a felperes az Osztrák Köztársaság állandó képviselete személyzetének tagja volt, hogy a nagykövetnek, vagyis az Osztrák Köztársaság Európai Unió melletti állandó képviselőjének a hivatali alárendeltségébe tartozott, és hogy jogállása ez említett képviselethez beosztott többi tisztviselőjével azonos volt. Következésképpen a felperes által az Osztrák Köztársaság állandó képviselete részére a teljes referencia-időszakban végzett tevékenységet ezen állam részére végzett tevékenységnek kell minősíteni.

- 37 Ezt a következtetést nem rontják le a Bizottság azon érvei, miszerint a felperes, noha ezen állandó képviselően dolgozott, azt nem az Osztrák Köztársaság részére tette, miután tevékenységét a VB és az OBG részére végezte, mely szervezetek feladata a tartományi és szakszervezeti, nem pedig az állami érdekek védelme.
- 38 Értelmezése alátámasztására a Bizottság az osztrák belső jogi rendelkezések alapján az osztrák tartományok, a VB és az OBG hatáskörének tartalmára és terjedelmére, valamint az állammal való kapcsolatukra alapított érveket sorakoztat fel.
- 39 A Bizottság értelmezése nem foghat helyt.
- 40 Ezen értelmezés ugyanis, amint az az előzőekben kifejtésre került, az osztrák belső jogra alapított érveken nyugszik, és ezért ellentétes a közösségi jog egységes alkalmazásának és az egyenlőség elvének követelményeivel, amelyekből az következik, hogy az olyan közösségi jogi rendelkezés fogalmait, amely semmilyen konkrét utalást nem tartalmaz a tagállamok jogára a rendelkezés értelmének vagy hatályának meghatározásához, általában az egész Közösségben önállóan és egységesen kell meghatározni, figyelembe véve a rendelkezés összefüggéseit és a szóban forgó jogszabály célját. A közösségi jog alkalmazása kifejezett utalás hiányában is magában foglalhat adott esetben a tagállamok jogára történő hivatkozást, amennyiben a közösségi bíróság nem tud a közösségi jogban vagy a közösségi jog alapelvei között olyan érveket feltárni, amelyek autonóm értelmezéssel lehetővé tennék számára az értelelem és a hatály meghatározását (a Bíróság a 327/82. sz., Ekro-ügyben 1984. január 18-án hozott ítéletének [EBHT 1984., 107. o.] 11. pontja; az Elsőfokú Bíróság a T-43/90. sz., Díaz García kontra Parlament ügyben 1992. december 18-án hozott ítéletének [EBHT 1992., II-2619. o.] 36. pontja, valamint a T-264/97. sz., D kontra Tanács ügyben 1999. január 28-án hozott ítéletének [EBHT-KSZ 1999., I-A-1. és II-1. o.] 26. és 27. pontja, megerősítette a fent hivatkozott D és Svédország kontra Tanács ügyben hozott ítélet). A jelen esetben az osztrák jogra történő utalás nem szükséges, mivel nem vitatott, hogy valamely tagállamnak az Európai Unió melletti állandó képviselője a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdésének a) pontja szerinti állami szervek közé tartozik.

41 Ezen túlmenően a Bizottság fenti értelmezésének ellentmond a jelen ügyben elfoglalt saját álláspontja, nevezetesen hogy a „másik állam részére végzett tevékenység” fordulatot az eltérések elkerülése végett a különböző nemzeti jogokhoz képest autonóm módon kell értelmezni, ahogy azt a Bíróság a fent hivatkozott D és Svédország kontra Tanács ügyben hozott ítéletben (11. pont) is megerősítette. Egyébként ez az értelmezés szöges ellentétben áll a jelen ügyben felmerülttel azonos kérdést érintő, az Elsőfokú Bíróság előtt folyó más ügyekben ugyanazon időben kifejtett álláspontjával. Így a T-83/03. sz., Salazar Brier kontra Bizottság ügyben a Bizottság a 2003. szeptember 30-án benyújtott viszonzásválaszában szilárdan azt állította, hogy az olyan szervezetek, mint az Európai Unió melletti állandó képviselők a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikkének „állam” fogalmába tartoznak, és hogy e megfontolások a szervezetekben valamely személy által végzett konkrét feladatkörre tekintet nélkül érvényesek. Ugyanis azt állította, hogy a valamely állandó képviselőn dolgozó tisztviselő esetében az egyedi és konkrét feladatkör vizsgálata nem volt szükséges, ennél fogva az a körülmény, hogy a tisztviselő tevékenységét e szervezet részére gyakorolta, és e szervezet a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának második francia bekezdésében szereplő kivétel szerinti „állam” fogalomba tartozik, elégséges e rendelkezés alkalmazhatóságához.

42 Következésképpen avégett, hogy valamely személy teljes mértékben a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdésének a) pontjában szereplő kivétel alá essék, elegendő, hogy szakmai tevékenységét a fenti értelemben az állam részét képező szervezet, mint például az állandó képviselő részére fejt ki, tekintet nélkül az illető által az említett szervezeten belül végzett egyedi és konkrét feladatkörre. Eltérő megoldás esetében a belső jog szempontjából kellene elvégezni a végzett tevékenység és feladatok részletes elemzését, ami ellentétben állna a fent említett követelményekkel. Ez annál is inkább így van, mert kizárólag az egyes tagállamokra tartozik, hogy szervezeti egységeiket úgy szervezzék meg, ahogy a legmegfelelőbbnek tűnik számukra, és hogy így meghatározzák a tisztviselőik és alkalmazottaik számára kitzűzött célokat és feladatokat.

43 A fentiekből a Bizottságnak az osztrák belső jogi rendelkezésekre alapított érveinek vizsgálata nélkül következik, hogy a felperes által a referencia-időszakban az Osztrák Köztársaság állandó képviselőtén kifejtett tevékenység a személyzeti szabályzat VII. mellékletének 4. cikke szerint államnak végzett tevékenységnek minősül.

Következésképpen ezeket az éveket számításon kívül kell hagyni, és e rendelkezésnek megfelelően nem vehetők figyelembe. Ennélfogva, tekintettel arra, hogy a felperes 1996. március 18. óta, a teljes referencia-időszakban az Osztrák Köztársaság állandó képviselőjén dolgozott, a fenti ötéves időszak 1991. március 18. és 1996. március 17. közé esik.

44 Ugyanakkor e tekintetben elegendő azt megállapítani, hogy a felperes nem tartózkodott Belgiumban, és ott nem is fejtett ki semmiféle szakmai tevékenységet 1995. május 15-ét megelőzően, amikor is Brüsszelbe költözött, hogy Tirol tartomány irodájának szolgálatába álljon. Ennélfogva a felperes, mivel a személyzeti szabályzat VII. mellékletének említett 4. cikkében szereplő ötéves időszak során nem tartózkodott tartósan Brüsszelben, teljesíti az e rendelkezés által a külföldi munkavégzési támogatás nyújtásához meghatározott feltételeket.

45 A fentiekből az következik, hogy tévedett a Bizottság, amikor nem hagyta számításon kívül azt az időszakot, amikor a felperes az Osztrák Köztársaság állandó képviselőjén dolgozott, és amikor ennek következtében azt állapította meg, hogy a felperes a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdésének a) pontjában szereplő külföldi munkavégzési támogatás nyújtásához szükséges feltételeket nem teljesíti.

46 A személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikkének megsértésére alapított második jogalapnak tehát helyt kell adni.

47 Következésképpen a felperes által felhozott többi jogalap vizsgálata nélkül megállapítható, hogy a jelen kereset megalapozott, és a vitatott határozatokat meg kell semmisíteni annyiban, amennyiben a felperes részére megtagadják a külföldi munkavégzési támogatás nyújtását.

A külföldi munkavégzési támogatáshoz kapcsolódó juttatásokról

A felek érvei

- 48 A felperes kifejti, hogy amennyiben a külföldi munkavégzési támogatáshoz való joga elismerést nyer, kéri a Bíróságnak a C-62/97. P. sz., Bizottság kontra Lozano Palacios ügyben 1998. május 28-án hozott ítéletén (EBHT 1998., I-3273. o.) alapuló ítélkezési gyakorlat alkalmazását, amelynek értelmében a rapidíj és a beilleszkedési támogatás automatikusan megilleti.
- 49 A Bizottság álláspontja szerint ezen ítélkezési gyakorlat a jelen esetben nem alkalmazható, mivel a felperes nem jogosult külföldi munkavégzési támogatásra.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 50 Az Elsőfokú Bíróság rámutat arra, hogy a személyzeti szabályzat VII. melléklete 5. cikke (1) bekezdésének első albekezdése értelmében azon tisztviselőnek, aki megfelel a két vagylagos feltétel valamelyikének, nevezetesen vagy külföldi munkavégzési támogatásra jogosult, vagy bizonyítékot szolgáltat arra, hogy lakóhelyet kellett változtatnia annak érdekében, hogy megfeleljen a személyzeti szabályzat 20. cikkének, amennyiben a tisztviselő háztartási támogatásra jogosult, kéthavi alapilletménynek megfelelő beilleszkedési támogatás, más esetekben egyhavi alapilletménynek megfelelő beilleszkedési támogatás fizetendő (az Elsőfokú Bíróságnak a T-33/95. sz., Lozano Palacios kontra Bizottság ügyben 1996. december 12-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 1996., I-A-575. és II-1535. o.], 57. és 58. pontja; fellebbezést követően megerősítette a Bíróságnak a Bizottság kontra Lozano Palacios ügyben hozott fent hivatkozott ítéletének 20–22. pontja).

- 51 Ennélfogva, mivel a személyzeti szabályzat VII. melléklete 5. cikkének említett (1) bekezdésében biztosított beilleszkedési támogatás annak a tisztviselőnek fizetendő, aki külföldi munkavégzési támogatásra jogosult, meg kell állapítani, hogy a felperes beilleszkedési támogatásra jogosult.
- 52 Ami a napidíjat illeti, meg kell állapítani, hogy az nem kötődik a külföldi munkavégzési támogatáshoz, és hogy a személyzeti szabályzat VII. melléklete 10. cikke (1) bekezdésének megfelelően kizárólag azon tisztviselőnek nyújtandó, aki bizonyítja, hogy lakóhelyet kell változtatnia annak érdekében, hogy megfeleljen a személyzeti szabályzat 20. cikkében foglalt követelményeknek. Mivel a felperes az igazgatási panasz benyújtásakor nem kérte, hogy napidíjban részesüljön, a napidíj nyújtására vonatkozó követelést elfogadhatatlannak kell nyilvánítani.
- 53 A fentiekből az következik, hogy a vitatott határozatokat annyiban is meg kell semmisíteni, amennyiben a felperes részére megtagadják a beilleszkedési támogatás nyújtását.

A költségekről

- 54 Az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a Bizottság pervesztes lett, kötelezni kell valamennyi költség viselésére, a felperes kérelmének megfelelően.

A fenti indokok alapján,

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (első tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) Az Elsőfokú Bíróság a 2003. április 8-i és október 29-i határozatokat megsemmisíti annyiban, amennyiben azok megtagadják a felperes részére az Európai Közösségek tisztviselői személyzeti szabályzata VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdésének a) pontjában szereplő külföldi munkavégzési támogatás, valamint az ugyanezen melléklet 5. cikke (1) bekezdésében szereplő beilleszkedési támogatás nyújtását.**

- 2) Az Elsőfokú Bíróság a keresetet ezt meghaladó részében elutasítja.**

- 3) Az Elsőfokú Bíróság a Bizottságot kötelezi valamennyi költség viselésére.**

Kihirdetve Luxembourgban, a 2005. szeptember 13-i nyilvános ülésen.

Cooke

García-Valdecasas

Trstenjak

H. Jung

J. D. Cooke

hivatalvezető

elnök